

γ) Ο Σωκράτης δεν φοβάται τον θάνατο αλλά τον δέχεται σαν φίλο, ελευθερωτή και λυτρωτή, από την φυλακή του σώματος και των εγκοσμίων, ενώ ο Χριστός αγωνιά και ταραάζεται μπροστά στην οντολογική ζημιά που ο θάνατος επιφέρει και, βλέποντας το πρόσωπο του θανάτου ως το μεγαλύτερο εχθρό του ανθρώπου, προσφεύγει στον παντοδύναμο Πατέρα του. Σύμφωνα με την προς Εβραίους επιστολή εξάλλου, «ο Ιησούς με δυνατές κραυγές και δάκρυα προσέφερε δεήσεις και ικεσίες προς Εκείνον (τον Πατέρα Του), που μπορούσε να τον σώσει» (5,7).

δ) Ο Σωκράτης με ηρεμία πίνει το κώνειο, ενώ ο Ιησούς υποφέροντας στενάζει πάνω στο σταυρό σπαρακτικά: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες;» (Μαρκ. 15,37).

ε) Ο θάνατος αντιμετωπίζεται από τους Έλληνες φιλοσόφους, Πλάτωνα κ.α., ως κάτι το φυσιολογικό, ενώ από την Εκκλησία και την Αγία Γραφή ως κάτι το τερατώδες, αφύσικο γεγονός, που δεν ήταν στην αρχική σκέψη του Θεού, αλλά ευθύνεται γι' αυτόν ο εθελότρεπτος άνθρωπος και ο διάβολος, ο ηθικός αυτουργός. Κατάρα θεωρείται ο θάνατος ήδη από την Γένεση, το πρώτο βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, διότι κατέστρεψε την θεωτική πορεία ανθρώπου και κτίσεως.

στ) Το Άγιο Πνεύμα είναι Εκείνος που χορηγεί την αιώνια ζωή στα σώματα των ανθρώπων, πιστών και αγίων, τα οποία σώματα δεν θεωρούνται κατώτερης μοίρας και σκλαβιά των ψυχών, όπως σε κάποιες φάσεις φαίνεται στην ελληνική και ρωμαϊκή σκέψη, αλλά εξίσου αληθινή και ισότιμη δημιουργία του Θεού όπως το πνευματικό και άορατο της ψυχής. Το σώμα για τον απ. Παύλο άλλωστε είναι ο «ναός του αγίου Πνεύματος» (Α' Κορ. 6,19), ιδέα παράλογη για τους Έλληνες φιλοσόφους.

ζ) Για την Καινοδιαθηκική ανθρωπολογία, η ψυχή και το σώμα, εξαρχής και από τη φύση τους, ανήκουν στην καλή δημιουργία, διότι έτσι το θέλησε ο Θεός. Και τα δύο γίνονται κακά όταν κυριεύονται από τη δύναμη της αμαρτίας (παρέκκλισης και αποτυχίας να βαδίσουμε προς το καθ' ομοίωση), την εξουσία της «σάρκας», που θεωρείται στο Ευαγγέλιο του Ιωάννη κυρίως, «το σώμα της αμαρτίας». Η άμεση απελευθέρωση και του σώματος και της ψυχής από την σαρκική νοοτροπία (μετάνοια-Εξομολόγηση) επιτυγχάνεται μόνο με την ενέργεια του Παρακλήτου, ο οποίος «καινά ποιεί πάντα». Επομένως ο χριστιανός δεν θεωρεί σκοπό της ζωής του την απελευθέρωση από το σώμα, όπως συναντάμε κάποτε στην αρχαιοελληνική σκέψη, αλλά την απελευθέρωση του σώματος και της ψυχής από τη φθορά της αμαρτίας και του θανάτου. Διδασκόμαστε, στην ασκητική επίσης θεολογία, να είμαστε παθοκτόνοι, όχι όμως σωματοκτόνοι.

η) Τέλος, πιστεύουμε ως Εκκλησία, ότι στην Βασιλεία των Ουρανών το σώμα (ο άνθρωπος) δεν θα ζει από την σαρκική του συνείδηση, τη βιολογία του δηλαδή και τη χημεία του, αλλά από την δύναμη του Αγίου Πνεύματος «εν ημίν». Όταν μιλάμε επομένως για την Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, δεν εννοούμε ότι θα λάβει χώρα καταστροφή της φύσης, αλλά απελευθέρωση της ύλης και σύνολης της δημιουργίας από την «σάρκα», τη φθορά και τον θάνατο.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Βλάχου Ιεροθέου, Μητροπολίτη Ναυπάκτου, «Η ζωή μετά τον θάνατο», Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου», 1994.

Βλάχου Ιεροθέου, «Ορθόδοξη ψυχοθεραπεία», Ιερά Μονή Γενεθλίου της Θεοτόκου, 2004.

Γιανναρά Χρήστου, «Η μεταφυσική του σώματος», εκδ. Δωδώνη, Αθ. 1971

Cullmann Oscar, «Αθανασία της ψυχής ή ανάσταση των νεκρών;», εκδ. Άρτος Ζωής, Αθήνα 1994

Εικόνα: από agiografikesmeletes.blogspot.com, Η έγερσις του Λαζάρου